

Ալեքսանդր Ծատուրյան

Դեպի վե՛ր

Ես սիրում էի միշտ ելած վերև
Բարձր սարալանջ, վաղորդյան գովին.
Այնտեղից դիտել երկինք ու արև.
Այնտեղից նայել կապուտակ ծովին:

Այնտեղ, իմ սիրած ընկուզենու տակ,
Թավիշ-դալարում թարմ օդ շրնչելով
Ես գնայում էի, արբենում անհագ,
Հավերժ անհունին հոգիս ձուլելով:

Այնտեղ իմ հոգին ցրնորում ազատ,
Ազատ օրհնում էր ջինջ երկնակամար.
Խանդըս էր մաքուր, տենչըս անարատ,
Որպես լեռների կուսական դալար:

Այնտեղ իմ միտքը - արծիվ սրբաթև՛,
Իմ գգացումը - նրման խոր ծովին.
Իմ հանգրվանն էր այնտեղ, միշտ վերև
Վեհ սարալանջը վաղորդյան գովին: